

жательну већу лепоту, изображеностъ и благогласностъ каквогъ нарѣчія, може кое племе едногъ народа на ту мисао довести: да оно друге нетреба, и да само за себе књижевностъ имати може, безъ да се мучи и друга посестримска нарѣчія учити. И сама маня племена, ако себе јоштъ съ манѣмъ и неизображенѣмъ или слабѣмъ племенама и и народићима сравне, постаю често тако за себно горди и високоумни, да и они за одцепљѣнѣмъ теже. Овакво мечтаванѣ и самоудовольство може се не само у Руссу родити, кадъ онъ себе съ Полякомъ, него и у Поляку кадъ онъ себе са Руссомъ или Чехомъ; у Чеху кадъ онъ себе съ Лужичкимъ Србиномъ или Кранѣмъ, у овоме, кадъ онъ себе съ Кашубомъ сравни. Такови еданъ само у своѣ нарѣчїе залуѣенъ Славянинъ непочитуѣ после ништа осимъ овога, и сажалѣва као Гренландезъ и Караибъ све Славяне, да у нѣговомъ нарѣчїю неговоре и непишу, кое ѣ по нѣговомъ мѣнию најлепше и најсавршенїе међу свима славянскимъ нарѣчїяма, и кое ѣ јоштъ вредно, да обшти ѣзикъ свию Славяна буде. Све што се съ овимъ неслаже нѣму ѣ противно. Онъ ѣ подобанъ ономъ младомъ залюбљѣномъ Енглезу, кои ѣ путуюћи у Америку нѣга сретнувшимъ дивляцима мачъ у прси упирао и да му признаду искао, да ѣ нѣгова любезница у Лондону одъ свию девояка на свету најлепша, најбогатия и највоспитанія. За своѣ на-